

1) Årsudligningen gennemføres uden at der ind gives selvangivelse og foretages ligning.

2) Årsudligningen kan i princippet aldrig føre til, at lønmodtageren skal tilsvare et yderligere skattebeløb. Udligningen sigter nemlig kun på en regulering i lønmodtagerens favør i de tilfælde, hvor de lønkattebeløb, der er trukket i årets løb, overstiger den til årslønnen svarende „årslønkat“.

Dette hænger sammen med, at skattetrækket som alt overvejende hovedregel er et tabeltræk, der er således tilpasset til de lønsvingninger, der kan være i årets løb, at det praktisk talt ikke forekommer, at lønskatten er mindre end årsskatten.

Derimod kan forskellige forhold bevirke, at der er tilbageholdt mere i lønskat, end lønmodtageren rettelig skal betale i skat af årslønnen. Det gælder således, når lønmodtageren i visse perioder har haft så små indtægter, at han ikke har kunnet udnytte de skattefri fradrag fuldt ud ved skattetrækket. Det forekommer endvidere, når lønmodtageren først efter årets udgang gør krav på fradrag ud over de standardfradrag, der automatisk tages hensyn til ved lønkatteatrækket, fordi de er indregnet i træk-tabellerne.

3) Årsudligningen foretages som hovedregel ved arbejdsgiverens foranstaltning i forbindelse med den sidste lønudbetaling i det løbende år. Kun i en række undtagelsestilfælde foretages årsudligningen af skattemyndighederne; arbejdsgivere med under 10 ansatte har dog aldrig pligt til at foretage årsudligning.

Arbejdsgiveren foretager årsudligningen på den måde, at han på grundlag af lønmodtagerens skatte-kort finder frem til den rigtige rubrik i årslønkatte-tabellen, hvori han aflæser årslønkatte af lønmodtagerens årsløn. Af virksomhedens lønningss-regnskab aflæses, hvor meget der i årets løb er trukket i lønskat for lønmodtageren. Er der i årets løb trukket mere end årslønkatte, får lønmodta-geren det overskydende beløb godtgjort enten ved modregning i skattetrækket i de første måneder af det nye år eller kontant. — Det siger sig selv, at arbejdsgiveren ikke kan udføre de omtalte funk-tioner, medmindre han har kendskab til lønmod-tagerens løn og løntræk i hele året. De tilfælde, hvor arbejdsgiveren ikke har dette kendskab, er da også blandt dem, hvor årsudligningen foretages af skattemyndighederne i stedet for af arbejdsgiverne.

Til de omtalte hovedtræk i lønkatteordningen knytter sig en række særregler, der sigter på for-skellige særlige problemer.

Det særlige problem, der opstår når en person samtidig er beskæftiget hos flere arbejdsgivere, har man løst på den måde, at lønmodtageren foruden

det almindelige lønkatte-kort får et eller flere ekstra kort (zweite, dritte o. s. v. Lohnsteuerkarte), som er grundlaget for skatteindeholdelserne hos arbejds-giver nr. 2, 3 o. s. v. Skattetrækket hos hoved-arbejdsgiveren sker på sædvanlig måde efter løn-skattetabellerne. Skattetrækket efter lønkatte-kort nr. 2, 3 o. s. v. sker derimod altid med 20 pct. af lønnen (dog 25 pct. hvis parterne har aftalt, at arbejdsgiveren udover den aftalte løn skal betale lønmodtagerens skat).

For visse grupper (f. eks. daglejere), der typisk har en række stadig skiftende, kortvarige ansæt-telsesforhold, foretages der et summarisk endeligt skattetræk på 2 pct. af bruttolønnen uden fradrag af nogen art.

Når en person både har lønindtægt og indtægt af f. eks. selvstændigt erhverv, tilstræber man så vidt muligt at få hans egne skatteforudbetalinger og lønkatteatrækket afpasset således, at de i alt kommer til at svare til, hvad der rettelig skal svares i skat af den samlede årsindtægt. På grundlag af skatteyderens oplysninger om den forventede løn-indtægt og den forventede erhvervsindtægt, fore-tager skattemyndighederne en opgørelse af, hvor meget der kan forventes at blive trukket i lønskat, og hvor meget skatteyderen herefter selv skal for-udbetale.

Bogføringen af de skattebeløb, der tilbageholdes hos lønmodtagerne, påhviler arbejdsgiverne, som fører en særlig lønkonto for hver ansat. Arbejds-giverne indbetaler de tilbageholdte beløb til skatte-myndighederne for 1 måned ad gangen. Arbejds-giverne indbetaler de tilbageholdte skatter under ét uden at specificere, hvad der er tilbageholdt for den enkelte lønmodtager.

England.

I England svares der kun indkomsts-kat til staten, men derimod ikke til kommuner etc. Lokalforvalt-ningen finansieres dels ved statstilskud, dels ved visse lokale ejendomsskatter (de såkaldte rates).

Indkomsts-katten svares dels som „almindelig“ indkomsts-kat på al skattepligtig indkomst, dels som en stærkt progressiv tillægsskat (surtax) på ind-komster over en vis størrelse (for tiden i reglen 5.000 £). Den almindelige indkomsts-kat opkræves i princippet kun efter én bestemt sats (standard rate) for tiden 8 s. 3 d. pr. £, svarende til 41,25 pct. Alligevel er der tale om en progression i den almin-delige indkomsts-kat, idet der indrømmes forskellige fradrag for eksistensminimum etc., og den laveste del af indkomsten beskattes efter lavere satser end standardsatsen (reduced rates).